

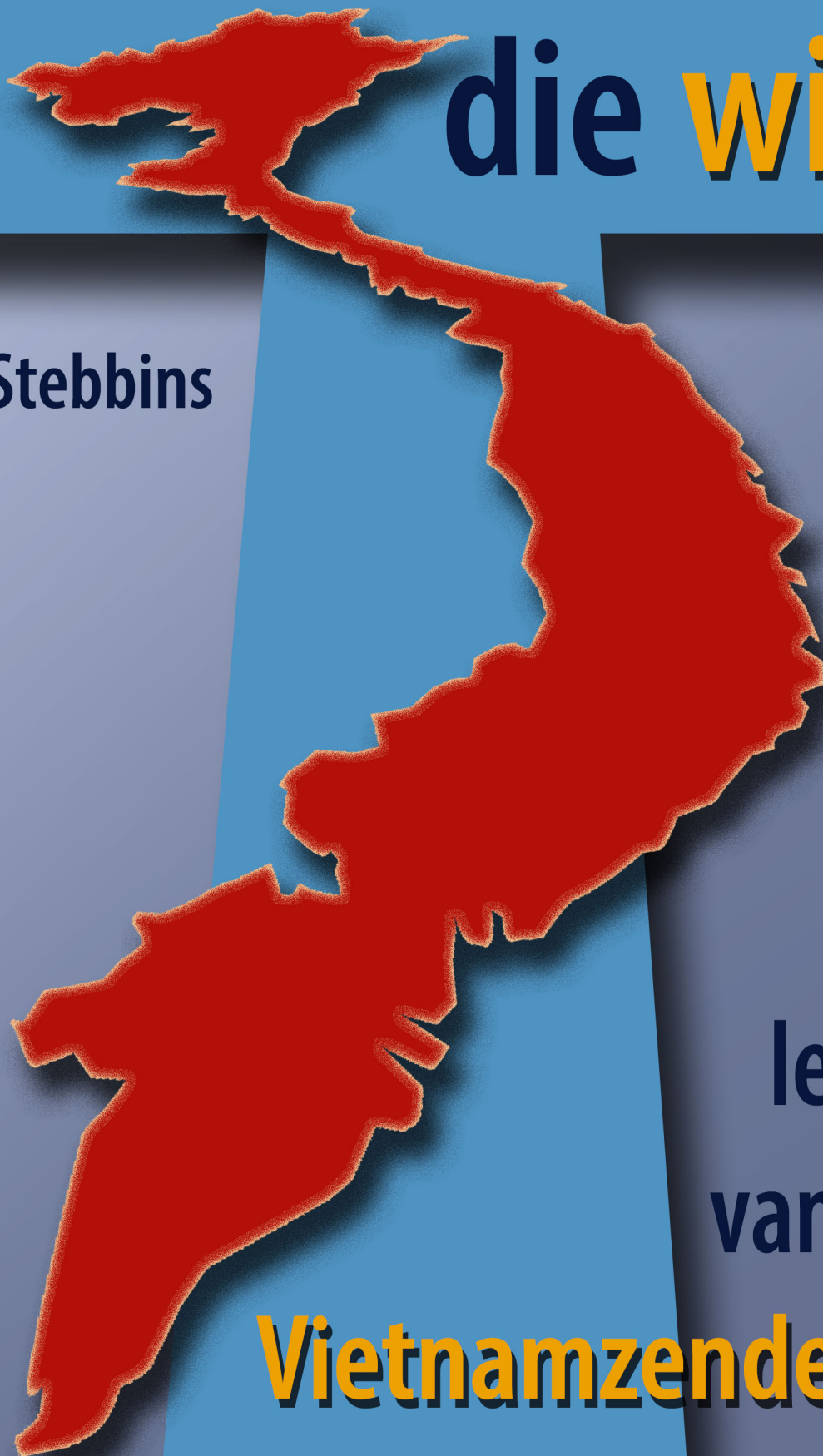
Wie zoekt

die wint

Tom Stebbins

**lessen
van een**

Vietnamzendingeling

Wie zoekt die wint

lessen van een Vietnamzending

Tom Stebbins

Met een voorwoord van dr. Marten Visser

Oorspronkelijke titel:

Missions by the Book

How to Find and Evangelize Lost People
of Every Culture on Every Continent

Christian Publications
Camp Hill, Pennsylvania

Vertaling uit het Engels: Kees Moerman

Een uitgave van stichting Philippus

www.stichtingphilippus.org

Een speciaal woord van dank aan dr. Jeff Stebbins en zijn zussen, kinderen van de in 2018 overleden auteur, voor hun ruimhartige en belangeloze toestemming om dit werk van hun vader in het Nederlands te vertalen en uit te geven. Zij hebben ook de foto van hun vader ter beschikking gesteld.

Lelystad, september 2023

‘Op 30 april 1975 vluchtte ik per helikopter uit Vietnam, vanaf het dak van de Amerikaanse ambassade. Enkele uren later viel het land waar ik geboren en getogen ben, en waar ik als zendeling had gediend, in de handen van de communisten.’

Tom Stebbins

Foto: een helikopter pikt vluchtelingen op vanaf het dak van de Amerikaanse ambassade in Saigon, Vietnam (1975)

De in deze uitgave geciteerde bijbelteksten zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling, tenzij anders vermeld.

Inhoud

Opdracht	5
Voorwoord	6
Inleiding	7
Hoofdstuk 1 Hartstocht voor wat verloren is	9
Hoofdstuk 2 Uitgekozen, apart gezet, gezonden	19
Hoofdstuk 3 Een definitie van eeuwige betekenis	27
Hoofdstuk 4 Apostelen van deze tijd	37
Hoofdstuk 5 Zendingen die winnen	46
Hoofdstuk 6 Werk dat de moeite waard is	55
Hoofdstuk 7 Hoe jij effectief kunt zijn	65
Hoofdstuk 8 Bergen, mosterdzaad en wonderen	75
Hoofdstuk 9 Het meeste wat je kunt doen	85
Hoofdstuk 10 Zending is kostbaar	95
Hoofdstuk 11 Zending der barmhartigheid	104
Hoofdstuk 12 Aarden kruiken	113
Hoofdstuk 13 Een evenwichtige thuisbasis	123

Opdracht

Ik draag dit boek ter nagedachtenis op aan mijn zuster Ruth Thompson en haar man Ed, die tijdens het Tet-offensief van 1 februari 1968 het leven lieten als zendingen in Banmethuot, Vietnam. Op de eerste gedenkdag van hun ontijdige marteldood heb ik op het bunkergraf van Ruth de volgende bijbeltekst geplaatst, die heel toepasselijk hun dood en de daaropvolgende vrucht beschrijft:

*Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen,
maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht.
(Johannes 12: 24)*

Voorwoord

Soms lees je zendingsverhalen, soms lees je boeken over zendingstheorie. Met dit bijzondere boek heb je allebei in handen!

Tom Stebbins is geboren in Vietnam, en werd er zending tot de tijd dat de communisten de macht overnamen. In dit boek lees je wat hij belangrijk vindt, wat hij heeft meegemaakt, en wat hij heeft geleerd. Het boek is al bijna dertig jaar geleden geschreven, maar bij het lezen werd het me duidelijk waarom het soms goed is om boeken die wat ouder zijn te vertalen. Ik realiseerde me opeens dat wat niet meer actueel is, soms weer actueel zou moeten worden.

Aan het begin van het boek heeft Stebbins het over drie dingen die noodzakelijk zijn om een leven in de zending mogelijk te maken. Het eerste: liefde voor mensen. Wat drijft je ertoe om met gevaar voor eigen leven een oorlogsgebied in te gaan om mensen te redden? Alleen als je van mensen houdt. Het tweede: de absolute overtuiging dat mensen zonder geloof in Christus voor eeuwig verloren gaan. Het is een onderwerp dat in veel kerken maar weinig meer aan de orde komt. Maar Stebbins begint ermee. En terecht! Waarom zou je mensen lastigvallen en jezelf in gevaar brengen door het evangelie te brengen als het niet van eeuwige waarde is?

Het derde wat in dit boek naar voren wordt gebracht als noodzakelijk om een leven in de zending mogelijk te maken, is trouw aan het Woord van God. De oorspronkelijke titel van dit boek luidt: 'Missions by the Book'. 'Zending volgens het Boek', zou je kunnen zeggen. Daarin klinkt als het ware mee: zending volgens het boekje. God wijst ons de weg door Zijn Woord, en ook in de zending wordt het werk alleen goed gedaan als het gedaan wordt in overeenstemming met Gods Woord.

Dit boek maakt indruk, omdat uit het levensverhaal van de auteur blijkt dat hij zijn eigen woorden serieus heeft genomen. De kosten voor het dienen van God waren hoog - maar altijd worden ze beschreven als een voorrecht. Dat is de houding die een levenslange dienst aan God mogelijk maakt.

Tom Stebbins is een evangelist. Dat wordt duidelijk op elke bladzijde van dit boek. Maar hij benadrukt ook op een overtuigende manier dat iedereen geroepen is het evangelie te delen. De plicht om over Christus te vertellen kan niet uitbesteed worden aan anderen - niet als je een ondersteunende rol hebt in de zending, maar ook niet als je in je thuisland blijft. Daarom is dit boek uitdagend voor iedere christen, niet alleen voor degenen die geroepen worden voor de zending.

Geen moment wordt gesuggereerd dat zending gemakkelijk is. Wie een goede zending wil zijn, moet kunnen ploeteren. De uitdaging die in dit boek neergelegd wordt, is om niet te ploeteren aan dingen zoals gebouwen, scholen en organisaties, maar om je leven toe te wijden aan mensen die een ziel hebben voor de eeuwigheid.

Als je dat doet, zul je met de auteur de uitspraak van Spurgeon onderschrijven: 'Als God je roept als zending, verlaag je er dan niet toe koning te worden!'

Ds. Marten Visser
oud-zending in Thailand en missionair directeur GlobalRize

Inleiding

Vietnam heeft in de afgelopen veertig jaar een slechte pers gehad. Het is mijn geboorteland (als kind van een Amerikaans zendingsechtpaar), en ook het land waar ik zelf twintig jaar als zending heb gediend. Het zal je niet verbazen wanneer ik een andere kijk op Vietnam heb dan de Amerikaanse soldaten die er gevochten hebben, of dan de oorlogsverslaggevers.

Ik ben geboren in de keizerlijke hoofdstad Hue, in een Frans ziekenhuis aan de oever van de mooie Perfume River. Als klein jongetje heb ik nog een handje gegeven aan keizer Bao Dai. Ik heb het land met haar innemende inwoners gekend op het hoogtepunt van Vietnams bloei.

Mijn zendingstijd viel samen met de oorlogsjaren. Ik ben getuige geweest van de pijn van Amerika's vuilste oorlog. Ik was er toen Zuid-Vietnam uiteindelijk in handen viel van de binnendringende noordelijke troepen. Enkele uren later stond ik aan dek van de *S. S. Vancouver* en zag ik door mijn tranen de kust van het land waar ik zo zielsveel van hield. Met de tanden op elkaar geklemd schreeuwde ik het uit: 'O God, waarom? Waarom hebt u dit toegelaten?'

Het heeft me nog eens twintig jaar gekost om een soort van antwoord te vinden. Dat is één van mijn redenen om dit boek te schrijven. Een andere reden is om een bijbelse motivatie voor zending te geven. Ik heb geprobeerd het boek toe te snijden op de seminarist en de student missiologie. Ik heb ook voortdurend gedacht aan de gewone kerkganger die wil weten wat de Bijbel over dit belangrijke onderwerp te zeggen heeft.

Al vanaf mijn jongste jaren was Gods Woord het boek van mijn leven. Elke avond riep mijn vader, de zending, zijn gezin om de tafel bijeen voor de huisgodsdienst. Ik moet bekennen dat de Bijbel aanvankelijk niet zo'n positieve indruk op mij maakte. Ik zag het als een dor en doods boek vol stambomen, ouderwetse verhalen, saaie poëzie en onrealistische eisen.

Toen ik negen was stelde ik mijn vertrouwen op Christus als mijn Zaligmaker. Maar niemand hielp mij om met behulp van de Bijbel zekerheid te vinden. Keer op keer ging ik in wanhoop 'naar voren' tijdens kerkdiensten en zomerkampen, in de hoop dat de emotionele ervaring mij zou geven wat ik tot dan toe miste. Toen, op mijn zestiende, tijdens een zomerconferentie voor de jeugd aan het Nyack (New York) College, zette ik Christus op de troon als de Heer van mijn leven. Ik begon het Nieuwe Testament te lezen, hoofdstuk na hoofdstuk.

Enkele weken daarna keerden mijn ouders terug naar Vietnam, en ik begon mijn studietijd aan een kostschool in Florida. Daar ging ik verder met het dagelijks lezen van de Bijbel. En de Bijbel kwam tot leven.

'Dit is geweldig!' dacht ik bij mijzelf. 'Waar ben ik al die jaren geweest? Dit is een spannend boek!' Ik werd verliefd op de Bijbel. Ik kon hem niet meer neerleggen. Als rond bedtijd de schemerlampen uitgingen, dook ik onder de dekens om bij het licht van een zaklantaarn verder te lezen. Op de bijbelbladzijden ontdekte ik een nieuw levensdoel en een nieuwe richtlijn voor het leven. Ik vond er een bron van voeding, groei en zuiver leven. Psalm 119: 9 werd mijn motto: 'Waarmee houdt een jongeman zijn pad zuiver? Als hij dat bewaart overeenkomstig Uw woord.'

Toen ik op de universiteit zat was het een ander vers, Psalm 16: 11, dat mijn hart raakte met de belofte van richting, vreugde en eeuwige hoop: 'U maakt mij het pad ten leven bekend; overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd.'

Toen mijn vrouw Donna en ik ons aan het voorbereiden waren om naar Vietnam te worden uitgezonden, gaf Gods Geest ons weer een psalmvers in het hart dat ons levensdevies werd. Het hield de belofte in van een vruchtbare en voldoening schenkende zendingsloopbaan: 'Wie het zaad draagt en dat zaait, gaat al wenend zijn weg; maar hij zal zeker terugkomen met gejuich, en zijn schoven dragen.' (Psalm 126: 6)

Dat was het voorjaar waarin we kennismaakten met Dawson Trotman, de oprichter van de Navigators. We ontmoetten hem op een zendingsconferentie in Boston's Park Street Church. In de week dat Daws en wij samen waren deed ik een gelofte die ik sinds die tijd heb geprobeerd in te

lossen: het luisteren naar, en het lezen, studeren, overdenken, memoriseren en gehoorzamen van Gods Woord. Heeft God niet gezegd: 'Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust.' (2 Timotheüs 3: 16-17)

Tijdens het lezen zul je er al snel achter komen dat het hier niet gaat om het zoveelste boek over missiologie. Je zult er zeker een aantal grondbeginselen van de zending in terugvinden. Maar ten diepste is dit het verhaal van mijn persoonlijke toewijding aan en bediening naar het Boek der boeken. Het is een testament van hoe op ieder kruispunt van mijn leven en bediening dat Boek mij kracht, richting en hoop gaf, en de geheimen van vruchtbaarheid en vervulling. In een wereld vol verwarrende stemmen hoorde ik mijzelf met Simon Petrus steeds weer deze vraag stellen: 'Heere, naar wie zullen wij heen gaan? U hebt woorden van eeuwig leven.' (Johannes 6: 68)

Er is nog een reden waarom ik dit boek heb geschreven. De psalmdichter zei het zo: 'O God, U hebt mij onderwezen vanaf mijn jeugd en tot nu toe verkondig ik Uw wonderen. Ja, ook nu de ouderdom en grijsheid gekomen is – verlaat mij niet, o God, totdat ik deze generatie Uw sterke arm verkondig heb, alle nakomelingen Uw macht.' (Psalm 71: 17-18)

Mijn doel is dan ook viervoudig: 1) om *mijn* versie van het Vietnamverhaal te vertellen, 2) om te delen wat God mij door zijn Woord over zending heeft geleerd, 3) om aan de hand van persoonlijke anekdotes uit mijn zendingsleven te laten zien hoe Gods grote daden de waarheden uit zijn Woord weerspiegelen, 4) om de macht van God te verkondigen aan de volgende generaties.

Ik betuig mijn oprechte dank aan H. Robert Cowles, die, evenals bij mijn twee voorgaande boeken, de redactie voor zijn rekening heeft genomen. Bob heeft de gave om aan te voelen wat ik wil zeggen en mijn gedachten in fatsoenlijk Engels te persen. Wij zijn al jaren goede vrienden. Zonder zijn hulp had ik niet aan een project als dit durven beginnen.

Ik nodig je nu uit om naar hoofdstuk 1 te gaan. Daarin probeer ik uit te leggen wat een jong stel ertoe bewoog het comfortabele, veilige Amerika achter zich te laten om, naar later bleek, twintig moeilijke en gevaarlijke jaren als zendeling door te brengen in Vietnam - een land dat verscheurd zou worden door oorlog en afschuwelijk bloedvergieten.

Je zou wel eens kunnen opkijken van wat je leest!

Thomas H. Stebbins
Ft. Lauderdale, Florida
november 1995

Hoofdstuk 1

Hartstocht voor wat verloren is

Lukas 15

Op 30 april 1975 vluchtte ik per helikopter uit Vietnam, vanaf het dak van de Amerikaanse ambassade. Enkele uren later viel het land waar ik geboren en getogen ben, en waar ik als zendeling had gediend, in de handen van de communisten.

Drie weken daarvoor waren mijn vrouw Donna en ik met een toestel van Pan Am naar de veilige Filippijnen vertrokken. Maar toen kwam mij ter ore dat meer dan vijfhonderd van mijn Vietnamese vrienden en medewerkers een vrijwel zekere dood of gevangenschap te wachten stond. Ik voelde mij gedwongen om naar Vietnam terug te keren en een vluchtroute voor hen te zoeken.

Tegen die tijd waren alle commerciële vluchten op Vietnam gestaakt, en burgers waren niet welkom aan boord van militaire toestellen met deze bestemming. Er was een telegram van het Witte Huis aan de commandant van de luchtmachtbasis Clark op de Filippijnen voor nodig om mij op weg te helpen.

Vijandelijke troepen hadden het vliegveld van Saigon al omsingeld. Om het luchtafweergeschut te ontwijken moest ons waggelende C-130 vrachttoestel in een steile kurkentrekkerbeweging landen. Twee uur later werd het vliegveld door communistische artillerie en mortieren verwoest, en daarmee was de voornaamste doorgangspoort van het land hermetisch gesloten.

Eenmaal van boord repte ik mij naar de Amerikaanse ambassade. Mijn missie: de gevolmachtigde ambassadeur smeken om hulp bij het ontsnappen van mijn meer dan vijfhonderd Vietnamese vrienden.

De ambassadeur toonde zich welwillend. Maar toen lag het vliegveld al in puin. Dat betekende dat de Amerikaanse regering slechts kon beschikken over kleine helikopters die op daken of parkeerplaatsen konden landen. De kans dat er nog eens vijfhonderd mensen op de evacuatielijst geplaatst zouden worden was erg klein.

Ik wist dat ik mijn vrienden kon aantreffen in de Internationale Protestantse Kerk, niet ver van de ambassade. Ik haastte mij erheen om hen op te zoeken. Ik vertelde hun dat de vooruitzichten niet al te best waren, maar ik beloofde al het mogelijke in het werk te stellen om hen daar weg te krijgen. Her en der werd er al geschoten in de straten. Toen ik terugging naar de ambassade zag ik dat mariniers de straat met prikkeldraad hadden gebarricadeerd. Behoedzaam baande ik mij een weg door de barricade en stooft naar de ambassade. De poort was gesloten! Een ongewapende Vietnamese bewaker die zijn post niet had verlaten hielp mij over de muur in veiligheid.

De volgende dertig uur werd de ambassade door een razende menigte omringd. Amerikaanse mariniers hielden die onder bedreiging met vuurwapens op afstand en lieten alleen degenen door die over de juiste documenten beschikten. Omdat ik Vietnamees sprak gaf ik mij vrijwillig op als tolk. Ook assisteerde ik bij het transport van de tweeduizend evacués die zich in de ambassade hadden verzameld, om aan boord te gaan van de vijftig helikopters die heen en weer vlogen tussen de ambassade en een schip in de haven.

Eindelijk, om 1.00 uur in de morgen van 30 april, terwijl de vijand steeds dichterbij het centrum van Saigon naderde, kwam de ambassadearts naar mij toe op het binnenplein.

‘Tom,’ zei hij, ‘je moet de eerstvolgende helikopter pakken. De ambassadeur stapt in die erna. Zeg je vrienden in de kerk dat er een schip in de haven ligt om hen in veiligheid te brengen. Maar ze moeten wel opschieten!’

Er was nog hoop voor mijn vijfhonderd Vietnamese vrienden! Niet per helikopter maar per schip! Vlug belde ik naar de kerk om hun het goede nieuws over deze vluchtroute te vertellen. ‘Maar jullie moeten wel opschieten!’ zei ik er nadrukkelijk bij. Daarna ging ik via de roltrap zes verdiepingen omhoog naar het dak van de ambassade, waar ik me aansloot bij de groep die op evacuatie wachtte.

Terwijl de afgeladen helikopter over de boomtoppen scheerde, vroeg ik me af of we niet door een communistisch machinegeweer uit de lucht zouden worden geschoten. Maar even later stonden we veilig aan dek van de *S.S. Vancouver*. Volgende halte: Manilla. En voor mij: mijn bezorgde vrouw.

Waarom zending?

Naderhand is mij vaak gevraagd: 'Tom, wat bracht jou er toch toe om je leven zo in de waagschaal te stellen?' Ik kan daarop alleen maar zeggen: 'Het waren mijn vrienden. Hun leven stond op het spel. Ik maakte me zorgen om hen.'

Dat antwoord is ook van toepassing op een andere vraag: 'Waarom zending?' Het is een vraag die mensen voortdurend stellen: 'Waarom zou ik mij met zending inlaten?'

Feit is dat er mensenlevens op het spel staan. Niet hun fysieke, aardse leven (hoewel zendelingen ook regelmatig tijdelijke hulp kunnen bieden). Waarom zending? Omdat het geestelijke, eeuwige leven van mensen op het spel staat. Dat is de stelling van dit inleidende hoofdstuk. Er liggen mensen verloren! En zonder de Zaligmaker, Jezus Christus, zullen ze voorgoed verloren gaan, in alle eeuwigheid.

Lukas 15 is een van de grote zendingshoofdstukken in de Bijbel. Het is het verslag van drie verhalen die Jezus heeft verteld: het verhaal over een verloren schaap, het verhaal over een verloren geldstuk en het verhaal over een verloren zoon. Elk voorwerp was waardevol voor de betrokkene. En elk moest gevonden worden.

Lukas deelt ons mee dat Jezus de verhalen vertelde als reactie op kritiek van de Farizeeërs en schriftgeleerden. Deze Joodse leiders 'morden onder elkaar en zeiden: Deze Man ontvangt zondaars en eet met hen.' Maar Jezus had niet alleen Farizeeërs en schriftgeleerden in gedachten. Even later zou Jezus van Zichzelf zeggen: 'De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren is.' (Lukas 19: 10) En weer later gaf Hij zijn volgelingen te kennen: 'Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.' (Johannes 20: 21) We kunnen moeilijk anders concluderen dan dat God wil dat zijn Kerk een verloren wereld zoekt en redt.

Ik ben oud-zending. Ik ben nog steeds zeer actief op het terrein van evangelisatie, zowel in Amerika als internationaal. Ik zie dwars door deze verhalen van Jezus vier lijnen lopen: 1. een verloren volk, 2. een liefdevol zoeken, 3. een uitbundig feest en 4. een ingezonken kerk. Laten we in dit hoofdstuk deze vier lijnen eens volgen, en bezien hoe ze van toepassing zijn op de zendingsopdracht.

1. Een verloren volk

We zien hoe Jezus werd omringd door een grote menigte. 'Al de tollenaars en de zondaars nu kwamen bij Hem om Hem te horen.' (Lukas 15: 1) In zijn dagen waren dit bepaald geen sociaal gewenste mensen. Wij zouden hen ongodsdienstig vinden. Het waren geestelijk verwarden en moreel verwerpelijk.

Opzij daarvan stond het groepje Farizeeërs en schriftgeleerden: de toeschouwers. Zij waren onderling commentaar aan het leveren op het feit dat deze leraar, die Zichzelf Gods Zoon noemde, vriendschappelijk omging met zondaren.

Jezus kon hun gedachten lezen en stak van wal met dit verhalendrieluik. Het was alsof Hij tegen de Joodse godsdienstige leiders (en vandaag tegen ons) zei: 'Ik zal nu voor eens en altijd duidelijkheid verschaffen in deze zaak. Ik wil niet dat daar ooit nog verwarring over bestaat. Verloren mensen zijn belangrijk voor Mij en voor Mijn Vader.'

De hele geschiedenis door heeft de seculiere wereld een pessimistisch beeld gehad van de mensheid. Homerus klaagde: 'Van alle schepselen die op aarde ademhalen... is er nergens iets armzaligers te vinden dan de mens.' Een 'ontaard hoopje bezielde stof', schreef Byron. 'Een arm schepsel ergens tussen aap en god', aldus William Ralph Inge. De schrijver Jean Girardeaux vond mensen maar

‘schuchtere leestekens, uitgestrooid over de onbegrepen zinnen van het leven.’ ‘De enige fout van de natuur’, merkte W. S. Gilbert op.

Verschrikkelijke uitspraken, toch? Maar God blijft de mensheid zien als de kroon op zijn schepping! Wij zijn van werkelijk belang voor God. Wij betekenen zelfs zoveel voor Hem dat Hij een van ons werd om ons te verlossen. En met vreugde woont Hij in de harten van ons die Hij verlost heeft. Wat betekenen mensen, verloren mensen, voor jou? Stel dat iemand komende zondagmorgen een enquête zou houden onder de kerkgangers van jouw gemeente. Wie vinden zij belangrijk voor God? En wie niet? Zouden onder het kopje ‘belangrijk’ de namen prijken van een aantal politieke figuren, misschien een paar prominente zakenlui en een handjevol gevierde christenen? Ik hoop ook jouw dominee en een aantal trouwe medewerkers, zonder wie geen enkele kerk zou overleven. En het kopje ‘onbelangrijk’? Zouden daar de meeste mensen die je kent onder vallen? Zou deze rij veel langer zijn dan de ‘belangrijke’ rij?

Als de waarheid aan het licht zou komen, dan denk ik dat de meesten van ons onbewust een lijst van mensen hebben waarvan we denken dat die niet erg belangrijk zijn voor God. Drugsdealers, kinderpornografen, aborteurs, inhalige effectenmakelaars, slinkse advocaten. Waarschijnlijk staan ook de meeste tegenstemmers van onze kandidaat bij de afgelopen verkiezingen er wel op! En dan die anonieme massa’s uit Afrika, het Midden-Oosten, Azië en Zuid-Amerika die wel eeuwig verwickeld lijken in revoluties, natuurrampen en drugshandel. God maakt zich vast niet erg druk om hen, dus waarom zouden wij het dan doen?

De drie verhalen van Jezus over het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon moeten wel de aandacht hebben getrokken van die godsdienstige toeschouwers. In hun ‘vrome samenkomst’ hadden ze Jezus veroordeeld omdat Hij Zich inliet met ongewenste zondaren. Ik vraag me af of ze geraakt waren door de idee van een liefhebbende God die verder kijkt dan de zonde, en waarde hecht aan de zondaar. Hij is een God die zegt: ‘Ook al ben je afgedwaald en verdwaald, toch ben je voor Mij belangrijk!’

Zending werd geboren in het hart van een God die mensen liefheeft. De herder koesterde genegenheid voor zijn verloren schapen. De vrouw hechtte sterk aan haar verloren geldstuk, wellicht deel van haar bruidsschat. Zo heeft God mensen lief die verloren zijn, verloren in misdaden en zonden.

Doe mensen inzien dat wie zonder Christus als Zaligmaker is, voor eeuwig verloren is. Zorg dat ze dit echt begrijpen, dat zal hun hart doen smelten. Dan komt zending tot leven.

De zending had nooit echt mijn hart, totdat mij de bedoeling van Jezus’ verbazingwekkende uitspraak duidelijk werd. Hij zei: ‘Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.’ (Johannes 14: 6) Heb je het gezien? ‘Niemand.’ Jezus is de enige Weg. Millard Erickson stelt kort en bondig:

1. Alle mensen zijn zondaren, van nature en uit vrije wil, en staan daarom schuldig en vallen onder het Goddelijk oordeel.
2. De zaligheid is er alleen door Christus en zijn verzoenend werk.
3. Het geloof is noodzakelijk om de door Christus verworven zaligheid te verkrijgen. Daarom hebben christenen en de kerk de verantwoordelijkheid om het goede nieuws over Jezus Christus aan de ongelovigen te vertellen.
4. Aanhangers van andere religies, hoe oprecht ook in hun geloof en ijverig in godsdienstige zaken, zijn buitenom Christus geestelijk verloren.
5. De lichamelijke dood betekent het einde van de mogelijkheid om het zaligmakend geloof te beoefenen en Jezus Christus aan te nemen. De beslissingen die in dit leven gemaakt zijn, worden onherroepelijk bij iemands dood.

6. In het laatste oordeel zullen alle mensen gescheiden worden op grond van hun verhouding met Christus tijdens dit leven. Zij die in Hem geloofd hebben zullen eeuwig in de hemel zijn: eeuwige vreugde en beloning in Gods nabijheid. Degenen die Hem niet hebben aangenomen zullen ervaren wat de hel is: een plaats van eindeloos lijden, waar zij voor eeuwig van God gescheiden zijn.¹

Het lid van de Rode Bobostam uit West-Afrika die zich neerbuigt in de richting van Mekka en Allah om genade smeekt, is verloren! De hindoe uit India die in vroom vertrouwen zijn houten afgod aan zijn borst drukt, is verloren. De vrome grootmoeder uit Peru die haar rozenkrans aftelt is verloren als zij Christus niet als haar Zaligmaker kent. De vooroudervereerder uit Vietnam die eerbiedig fruit en bloemen op het familiealtaar legt, is verloren!

Petrus was ervan overtuigd dat er geen andere weg is tot behoud. Hij zei over Jezus: 'En de zaligheid is in geen ander.' (Handelingen 4: 12) Hij voegde eraan toe: 'Er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden.' Paulus stemde daarmee in. Hij zei: 'Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, dat is Jezus Christus.' (1 Korinthe 3: 11) Mensen die door de zonde van God gescheiden zijn en nooit op Christus hebben vertrouwd, of nog erger, die nooit van Hem hebben gehoord, zijn verloren!

Tijdens mijn eerste termijn als zendeling in Vietnam maakte ik iets mee dat deze verlorenheid onderstreepte op een manier die ik nooit meer ben vergeten.

Op een dag volgde ik een heidense begrafenisstoet naar de begraafplaats. In het huis hielpen burens van het gezin mee om het lichaam in een ruwe kist te leggen. Om stank te voorkomen werd er zand overheen gestrooid, waarna het deksel stevig werd vastgespijkerd. Zo'n twintig mannen tilden de kist op bamboepalen, die ze op hun schouders hesen. Terwijl de stoet naar de begraafplaats vertrok gingen de fluitspelers en drummers voorop, het hele dorp door. De familie ging in het wit gekleed, repen stof in het haar geknoopt. Ze liepen mee met de kist, die ze aan de uiteinden vastgrepen. De hele stoet marcheerde op de maat van oorverdovend tromgeroffel en fluitgekrijs. Vrouwen kermden, kinderen huilden. Eenmaal op de begraafplaats werd de kist langzaam in de aarde neergelaten. Nog harder sloegen de trommels en nog scheller klonken de fluiten. De rouwklagers sloegen zich op de borst en jammerden nog harder dan daarvoor.

Ik kan die hopeloze voorstelling niet vergeten. Het was alsof de duivelen uit de hel op de kist sloegen, terwijl ze riepen 'Naar beneden, naar beneden, naar de hel, jammerlijke ziel!' Toen ik die avond naar bed ging hoorde ik het tromgeroffel en de luide kreten nog naklinken. Erger nog, ik bleef maar denken aan de kwellingen van degene die in zijn verlorenheid gestorven was. Hadden hij en zijn familie de gelegenheid gehad om over Jezus Christus te horen? Had er ooit een christen de moeite genomen om het goede nieuws over Jezus met hem te delen?

Dat brengt mij bij de volgende lijn uit Jezus verhalen:

2. Een liefdevol zoeken

Uit Jezus' verhalen blijkt duidelijk dat het verloren schaap, de verloren penning en de verloren zoon van veel betekenis waren voor de schaapherder, de vrouw en de vader. De herder ging zijn schaap zoeken. De vrouw stopte met al het andere werk om haar penning te zoeken. De vader, die in zijn wijsheid wel wist dat zijn dwarse zoon zelf het initiatief zou moeten nemen om naar huis terug te keren, keek niettemin verlangend en hoopvol uit naar het moment dat hij terug zou komen.

Jezus zei hiermee tegen de Farizeeërs en schriftgeleerden dat degenen met wie Hij zich inliet, voor God ertoe deden. Zozeer zelfs dat Hij, Jezus, alles in het werk stelde om hen te zoeken. Jezus wil dat ook wij zien hoeveel Hij om hen gaf. Hij wil dat wij samen met Hem de handen ineenslaan om op zoek te gaan naar verloren mensen, waar zij zich ook bevinden.

Een van de redenen om in dienst te treden van *The Christian and Missionary Alliance* was haar aloude doel om het verlorene te zoeken, vooral onder de nog niet bereikte volkeren van de wereld.

¹ Millard, J. Erickson, *The Evangelical Mind and Heart* (Grand Rapids: Baker Book House, 1992): 130-131.

In mijn eerder verschenen boek *Evangelism by the Book* heb ik één zo'n zoektocht beschreven. Dat onvergetelijke voorrecht mag ik hier wel herhalen.

Na het opstijgen van de luchthaven van Saigon wendde onze piloot de neus van de eenmotorige Fairchild Porter naar het noordwesten, over de Zuid-Vietnamese delta. Hij won zo snel mogelijk hoogte om het vuur van sluipschutters te ontwijken, want Vietnam was in oorlog.

'Tom,' zei ik tegen mijzelf, 'dit zou wel eens je laatste dag op de planeet Aarde kunnen zijn!' Maar mijn vrees voor het vliegen over vijandelijk gebied werd bedwongen toen ik weer aan mijn opdracht dacht. Ik was op weg om het goede nieuws van Jezus Christus te brengen aan stamdorpen die nog nooit van Hem gehoord hadden.

Onder ons ging het dambord van rijstvelden geleidelijk over in donkergroene rijen rubberbomen. Deze maakten op hun beurt plaats voor majestueus, met oerwoud bedekt voorgebergte, slechts ontsierd door kraters en aardverschuivingen veroorzaakt door aanvallen van Amerikaanse B-52 bommenwerpers.

Ik ging zo op in het panorama onder mij dat ik bijna schrok toen de piloot het motorvermogen minderde en aan de afdaling begon naar het provinciehoofdstadje An-Loe. Even later hobbelden we over de landingsstrip. Dominee Dieu-Huynh stond mij al in een geleende jeep op te wachten. Dieu-Huynh was een van de weinige Stien Montagnards die in Jezus Christus geloofden tijdens hun opleiding voor het regeringskader. Bezorgd als hij was om het lot van zijn honderdduizend stamgenoten, gaf Dieu-Huynh weloverwogen zijn plannen op om in overheidsdienst te treden en meldde zich in plaats daarvan aan bij het Nathrang Biblical Theological Institute om dominee-evangelist te worden.

Toen hij in 1970 afstudeerde zocht hij me op in het hoofdkwartier van onze Saigonzending. Hij nodigde me uit om de eerste Stien dorpen te helpen evangeliseren.

'Maar Dieu-Huynh,' wierp ik tegen, 'ik spreek jouw stamtaal niet. Wat heb je dan aan mij?'

De jonge predikant wuifde mijn aarzeling weg. 'Geen probleem', verzekerde hij me. 'Jij preekt in het Vietnamees en ik vertaal je in het Stien.'

Het was een uitnodiging die ik niet af kon slaan. En nu gaf ik er gehoor aan. Ik klom in de jeep bij Dieu-Huynh, die het aftandse voertuig behoedzaam over vage landweggetjes stuurde, op naar de vier Stien dorpen die wij zouden bezoeken. Terwijl het voertuig kreunend de top van een wel erg steile heuvel bedwong, zag ik in de verte het eerste dorpje. Er kringelde rook uit elk van de langhuizen, die op palen waren gebouwd om bescherming te bieden tegen muskieten en tijgers.

Op het geluid van onze naderende jeep kwam een menigte halfnaakte vrouwen en spiernaakte kinderen naar ons toe, weldra gevolgd door mannen die alleen een schaamlap droegen. Sommigen giechelden bij het eerste zien van een blanke. Anderen keken ons met grote ogen aan. Tegen de tijd dat wij onze accugevoede omroepinstallatie hadden opgesteld, hadden zich zo'n tweehonderd dorpelingen verzameld in de schaduw van de bomen middenin het dorpje.

Dieu-Huynh begroette de mensen in hun eigen taal. Ik verstond niet wat hij zei, maar hij had duidelijk de aandacht van de dorpsbewoners. Ik nam aan dat hij mij voorstelde, want hij beëindigde zijn toespraak door mij de microfoon te overhandigen.

Eindelijk werd mijn droom dan werkelijkheid: het evangelie brengen aan een van de laatste onbereikte stammen ter wereld. Ik kon het nauwelijks geloven! De boodschap die ik had voorbereid leek ineens ongeschikt. Hoe moest ik beginnen? Wat zou ik kunnen zeggen tegen mensen die zelfs nog niet één keer de mooie naam van Jezus Christus, mijn Zaligmaker hadden gehoord?

Ik hield de boodschap zo eenvoudig dat een vijfjarig kind het kon begrijpen. Zin voor zin vertaalde Dieu-Huynh mij. De mensen leken het te begrijpen. Dat kon ik van hun gezichten aflezen. Maar had ik genoeg gezegd? Wat voor reactie moest ik verwachten? Moest ik hen uitnodigen om hun vertrouwen op mijn Zaligmaker te stellen?

Niet zeker van wat mij te doen stond, stamelde ik: 'Als jullie Gods Zoon als jullie Redder willen aannemen, ga dan staan.' Tot mijn verbazing gingen alle luisteraars staan, niet één uitgezonderd!

'Dieu-Huynh,' zei ik, 'ik ben bang dat ze het niet begrijpen. Laat hen weer gaan zitten, zodat we hun duidelijk kunnen maken wat zo'n beslissing inhoudt.'

Toen nodigde ik hen voor de tweede keer uit. Weer ging iedereen staan. Verbluft vroeg ik Dieu-Huynh om het evangelie verder uit te leggen en om in groepjes met hen te bidden.

In het volgende dorp bracht ik dezelfde boodschap. Niemand reageerde erop. De mensen waren nog niet bereid om hun oude, animistische levenswijze op te geven. Ook in het derde dorp waren de mensen nog niet bereid om Christus te volgen.

De middagzon was heet toen we bij de vierde plaats aankwamen. Daarom nodigden de dorpsbewoners ons uit in hun geïmproviseerde ontmoetingshuis. Schouder aan schouder zaten ze op de lemen vloer, de knieën tot aan de kin opgetrokken, de ene rij met de ruggen tegen de knieën van de volgende.

Het bebaarde, kalende stamhoofd zat midden tussen de menigte. Ik zag hoe in deze grote hitte het zweet van zijn lichaam gutste. Maar noch de hitte, noch het gedrang van de mensenmassa scheen iemand te deren. Iedereen was gespitst op wat ik had te zeggen. Het was voor het eerst dat zij zulk goed nieuws hoorden. Hun opwinding was onmiskenbaar.

Toen ik mijn uitnodiging naar deze Montagnards deed uitgaan om hun vertrouwen op Jezus Christus te stellen, gebeurde het onverwachte. Het stamhoofd, die als woordvoerder van het dorpje optrad, stond op. Hij zwaaide met gebalde vuisten, en schreeuwde uit alle macht. De dorpsbewoners reageerden op dezelfde manier.

‘Wat roepen ze?’ vroeg ik aan Dieu-Huynh. Hij legde het uit. ‘Je vroeg: ‘Wie wil op Jezus Christus als Zaligmaker vertrouwen?’ En nu roepen ze: ‘Wij, wij!’’

Nooit eerder en nooit weer heb ik zo’n enthousiaste reactie op het evangelie gezien. En dan te bedenken dat dit plaatsvond in het bergoerwoud van Vietnam, in een dorpje dat nooit eerder van Jezus had gehoord! Ondanks de hitte liepen mij de koude rillingen over het lijf. Dit was ongetwijfeld de spannendste dag van mijn leven!

Ik denk dat ik, ergens in de eeuwigheid, door de galerijen van de tijd op deze dag zal terugblikken, en dat ik dan tegen God zal zeggen: ‘Dank u voor zo’n voorrecht!’

Het verlorene zoeken heeft een prijs

Het zoeken van verloren mensen heeft een prijs. Mijn zus Harriette en haar man, George Irwin, hebben 28 jaar in de Vietnamese hooglanden doorgebracht op zoek naar geestelijk verloren stamleden. Dat hield in dat ze drie talen moesten beheersen: Frans, Vietnamees en Koho. Het hield in dat ze moesten reizen over ongelooflijk ruwe en gevaarlijke wegen, door bergwouden die vergeven waren van tijgers. Het vroeg lange, ongemakkelijke uren in kruiszit op matten in rokerige langhuizen. Het hield ook in dat ze lang gescheiden waren van hun geliefden thuis, van kinderen op een kostschool en soms van elkaar.

Ook Donna en ik hebben de prijs ondervonden van onze zoektocht onder de bevolking van de Vietnamese laaglanden. Tijdens de eerste achttien maanden hadden we alleen maar een fiets om te reizen. Stel je eens voor om op een augustusmiddag in Florida te moeten fietsen! En de dorpen waar wij heengingen waren vaak ver weg. Soms moesten we daarbij tot onze kin door rivieren waden. Soms sliepen we onder een kokospalm op een veldbed en onder een muskietennet.

Dan had je nog allerlei ziektes. Minstens twee keer heb ik vanwege malaria op het randje van de dood gelegen. Mijn hele eerste periode had ik pijnlijke zweren. Op een dag prikte Donna per ongeluk in haar vinger toen zij de luier van de kleine verschoonde. De volgende dag was haar duim opgezwollen door een infectie. Op de derde dag moest de Franse dokter het topje van haar duimbotje verwijderen om levensgevaarlijk koudvuur te voorkomen.

Later was er het voortdurende gevaar van Vietcongraketten, van met mijnen bezaaide wegen, van sluipschutters en aanvallen door guerrillastrijders.

Zoeken van wat verloren is heeft een prijs, waar ook ter wereld. Tijdens een korte zendingsmissie naar Gabon in Centraal Afrika moest ons team de hele dag over zulke slechte wegen reizen dat we zeven keer een klapband hadden. Ik kreeg een rondleiding in het zendingshospitaal in Bongolo. Het ziekenhuis is er voor het diepe binnenland van Gabon. Wat je daar ziet en ruikt is met geen pen te beschrijven.

‘Dit houd ik nog geen uur vol’, dacht ik bij mijzelf. Maar de doktoren en verpleegsters van dat ziekenhuis verdragen het dag in dag uit, jaar in jaar uit.

Met een zendingsteam ging ik naar Manilla voor een leiderschapstraining van *Evangelism Explosion*. De luchtvervuiling, grotendeels veroorzaakt door de vreselijke verkeersopstoppingen, was er ongelooflijk! Ik hoorde over een zendingsveterane die na een lang dienstverband in Manilla met pensioen ging. Haar dokter zei dat haar longen eruitzagen alsof ze haar hele leven kettingrookster was geweest!

Ja, het zoeken van verlorenen heeft een prijs. Is het dat waard? Ik denk dat je het antwoord wel weet. Het zal duidelijk worden als we de derde lijn gaan volgen die door de drie verhalen van Jezus in Lukas 15 loopt.

3. Een uitbundig feest

Wanneer iets kostbaars is zoekgeraakt - een schaap, een geldstuk of een zoon - dan is er groot verdriet. Maar wanneer het verlorene uiteindelijk wordt gevonden, dan is er grote blijdschap! Hoe waardevoller het is, hoe uitbundiger het feest.

De herder vindt zijn dwalend schaap en geeft een feestje. De vrouw vindt haar verloren munt en roept haar vrienden en buren bij elkaar om dat samen te vieren. De vader verwelkomt zijn eigenzinnige zoon en laat ‘het beste kleed’ halen, een ring voor aan de vinger van zijn zoon, sandalen voor aan zijn voeten en het ‘gemeste kalf’. De verheugde vader zag erop toe dat het berouw en de terugkeer van zijn zoon op passende wijze werd gevierd!

Wist je dat er feest was toen je Christus als je Zaligmaker had aangenomen? Er brak een feest aan in de hemel. Jezus zei: ‘Zo zeg ik u, is er blijdschap vóór de engelen van God over één zondaar die zich bekeert.’ (Lukas 15: 10) De hele hemel barstte los in lofprijzing toen jouw naam geschreven werd in het Boek des Levens van het Lam. Omdat je van zoveel betekenis bent voor God.

Diezelfde uitbundige blijdschap vulde de hemelse zalen toen mevrouw Ung Tham haar vertrouwen op Christus stelde in Ho-Chi-Minh Stad (Saigon). Samen met haar man, de achterkleinzoon van één van de keizers van Vietnam, studeerde zij Engels aan ons jeugdinstituut in Hue, de keizerlijke hoofdstad. Drie jaar lang hoorde zij elke vrijdagavond de verkondiging van het evangelie in zowel het Engels als het Vietnamees. Ze zong Engelse liederen en las Engelse traktaten en evangeliën. Donna en ik zochten haar thuis op om Gods boodschap van redding persoonlijk met haar te delen. Maar vanwege haar streng boeddhistische opvoeding en haar koninklijke familiebanden bood ze nog weerstand.

Toen in 1975 Vietnam ten val kwam, vluchtte haar familie naar Ho-Chi-Minh Stad. Ver verwijderd van het boeddhistische bolwerk Hue voelde zij zich vrijer om naar de waarheid op zoek te gaan. Zij schreef me een brief waarin ze mij om de tekst en de muziek vroeg van de liederen die ze altijd op het Hue Youth Center zong. Ze vroeg ook naar een adres van een plaatselijke kerk, om die te kunnen bezoeken.

Je kunt je voorstellen hoe blij ik en Donna waren toen ze ons later schreef dat ze haar vertrouwen op Christus had gesteld en gedoopt was! Sinds die tijd zijn ook enkele van haar kinderen tot Christus gekomen. En haar man toont meer interesse in geestelijke zaken. De vreugde over één zo’n ‘zondaar die zich bekeert’ is voldoende beloning voor de 25 jaar dat wij in de zending hebben gediend. Alles wat we hebben meegemaakt zou de moeite waard geweest zijn, alleen al vanwege die ene verlorene die gevonden werd, mevrouw Ung Tham!

Waarom zending? Omdat het één van de dankbaarste en voldoening schenkende beroepen ter wereld is. Wanneer verloren Dani’s uit Irian Jaya, Indonesië, verloren Bobo’s uit Mali, West-Afrika, verloren Auca’s uit Ecuador, verloren Hmongs uit Laos, verloren Kantonezen uit Hongkong of verloren latino’s uit Miami berouw hebben en zich tot Christus keren, dan zullen zij die hen met het goede nieuws hebben bereikt samen met de engelen in de hemel uitbundig feestvieren!

Tot zover hebben we drie lijnen uit de verhalen van Jezus uit Lukas 15 gevolgd: een verloren volk, een liefdevol zoeken en een uitbundig feest. Er is nog een belangrijke lijn die we niet over het hoofd mogen zien. Deze lijn is niet alleen zichtbaar in de context van deze verhalen, maar ook aan het slot

van de gelijkenis van de verloren zoon. Ik kan deze lijn het beste beschrijven met het woord 'ingezonkenheid'. Lukas 15 is een waarschuwing voor jullie en voor mij, opdat wij geen deel zouden uitmaken van...

4. Een ingezonken kerk

Dat de geestelijke leiders van Israël ingezonken waren wordt duidelijk uit hun afkeurende kritiek op Jezus: 'Deze Man ontvangt zondaars en eet met hen.' (Lukas 15: 2) Diezelfde onverschilligheid vinden we terug in de nukkige daden en woorden van de oudere broer van de verloren zoon. Let er eens op hoe Jezus de reactie van de oudste broer beschrijft op het uitbundige feest bij de terugkeer van de verloren zoon:

Zijn oudste zoon nu was op de akker. En toen hij dichterbij huis kwam, hoorde hij muziek en reidans. En nadat hij één van de knechten bij zich geroepen had, vroeg hij wat er aan de hand was.

Deze nu zei tegen hem: Uw broer is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem weer gezond teruggekregen heeft.

Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen ging zijn vader naar buiten en spoorde hem aan.

Maar hij antwoordde en zei tegen zijn vader: Zie, ik dien u al zoveel jaren en heb nooit uw gebod overtreden en u hebt mij nooit een bokje gegeven om met mijn vrienden vrolijk te zijn.

Maar nu deze zoon van u gekomen is, die uw bezit met hoeren opgemaakt heeft, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht.

En hij zei tegen hem: Kind, jij bent altijd bij mij en al het mijne is van jou.

Wij zouden dan vrolijk en blij moeten zijn, want deze broer van jou was dood en is weer levend geworden. En hij was verloren en is gevonden.

(Lukas 15: 25-32)

Jezus vertelt niet hoe de oudste broer op het pleidooi van zijn vader reageerde. Heeft Hij het slot van het verhaal misschien opengelaten in de hoop dat de Farizeeërs en schriftgeleerden er positief op zouden reageren? Hoopte Hij op een positieve reactie van jouw kant? De oudste broer kon kiezen uit twee opties: meedoen met het feest, of spelbreker worden. Dat zijn ook voor ons de twee opties. Kort nadat ik bij *Christ Community Church* in Omaha outreachpredikant werd, sprak een deelneemster aan een cursus voor nieuwe leden haar verbazing uit over de zendingsijver van onze kerk. Ze vertelde me toen het een en ander over de kerk waar ze vandaan kwam. Ze zei dat de opbrengst van alle kerkelijke collecten naar algemene fondsen en bouwfondsen ging. De kerk had voor dat jaar een zendingsdoel van vijfhonderd dollar gesteld, maar er was niets aan bijgedragen! Het was een apathische, ingezonken kerk.

Dr. Carl L. McMinds, de president van de *Gospel Missionary Union*, stelt: 'In 1990 gaven Noord-Amerikaanse evangelicalen ongeveer 2,5 % van hun inkomen voor het werk van de Heer. Sommigen schatten dat ongeveer 0,4 % naar de wereldzending ging.'²

'In het algemeen gesproken verliezen we de evangelisatiestrijd met 23.561 man per dag', beweert World Pulse.³ Er zijn tegenwoordig meer onbereikte mensen dan ooit tevoren.

Miljoenen mensen die nog bereikt moeten behoren tot duidelijk te onderscheiden bevolkingsgroepen: moslims, hindoes, boeddhisten, animisten. Hun moeilijke bereikbaarheid is misschien niet zozeer geografisch, dan wel politiek, sociaal, religieus, cultureel en taalkundig verklaarbaar. Voeg daarbij degenen die wel bereikbaar, maar nog onbereikt zijn. Als Jezus de Weg is, en de enige Weg, dan zijn al deze onbereikten verloren tenzij zij in Jezus Christus geloven. Maar: 'Hoe zullen zij dan Hem aanroepen in Wie zij niet geloven? En hoe zullen zij in Hem geloven van Wie zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder iemand die predikt?' (Romeinen 10: 14)

² "AD 2000: More Than a Slogan?" (The Gospel Message, 1992, No. 2): 15

³ World Pulse, (13 december 1991), vol 26 no 23.

Hoe is jouw houding ten opzichte van deze verlorenen, hetzij in andere landen of in je eigen land? Is jouw hart als gelovige verbroken onder hun verlorenheid? Bid je voor hen in tranen? Geef je meer dan je eigenlijk kunt missen, zodat zij het evangelie zullen horen? Ben je bereid om met de boodschap van hoop naar hen toe te gaan wanneer God je daartoe zou roepen?

Wat doe je om de zending te bevorderen in landen of gebieden waar verlorenen wachten om gevonden te worden? Betrek je je gezin erbij? Je kerk? Is je kerk vurig in het zoeken van het verlorene? Of zijn de leden ingezonken en lauw?

Zending, bijbelse zending, houdt in: het zoeken, vinden en redden van verloren mensen in iedere cultuur en op ieder continent. Stervenden moeten Christus vinden, het Leven! Mensen die rondtasten in heidens duister moeten Hém zien die alleen het Licht is. Verlorenen moeten gevonden worden, koste wat het kost.

Ik verliet de Amerikaanse ambassade in Saigon met de op twee na laatste helikopter die uit deze geteisterde stad vertrok. Een paar weken later ontmoette ik op Guam de familie Vothanh Thoi, die ook in de kerk was geweest. Ze vertelden dat ze direct in hun Volkswagen waren gesprongen zodra ze hadden gehoord dat er een schip was dat hen in veiligheid kon brengen. Met grote snelheid waren ze dwars door de stad naar de haven gereden, waar ze veilig aan boord waren gestapt.

‘Maar die honderden anderen dan, die samen met jullie aan het wachten waren?’ vroeg ik.

‘O, zij geloofden niet dat ze het schip konden bereiken. Ze besloten op een helikopter te wachten.’

Mijn hart deed pijn. ‘Zij geloofden niet.’ Ik had m’n leven op het spel gezet om een ontsnappingsroute voor hen te organiseren. Door gebrek aan geloof hadden ze er geen gebruik van gemaakt.

Tijdens de daaropvolgende communistische machtsovername kwam een aantal van hen om het leven, terwijl anderen gevangen werden genomen. Allemaal kregen ze te maken met verdrukking onder het nieuwe regime.

Voordat je het volgende hoofdstuk openslaat, wil ik je vragen iets te doen wat een compleet nieuw hoofdstuk in je leven zou kunnen openslaan. Ga op je knieën, met de bijbel open bij Lukas 15. Vraag dan aan God om door zijn Geest tot je te spreken. Laat Hem niet alleen spreken over het *waarom* van de zending, maar ook over het *hoe* van jouw persoonlijke betrokkenheid.

Want Hij wil dat jij erbij betrokken bent!

Studievragen

1. Wat zou een christen kunnen motiveren om zijn of haar leven in dienst van de zending te stellen?
2. Welk Bijbels bewijs hebben we dat verloren mensen belangrijk zijn voor God? *Hoe* belangrijk, denk je?
3. Van hoeveel betekenis zijn verloren mensen voor jou? Wat heb je gedaan, wat doe je, of wat ben je van plan te doen om verloren mensen om je heen te bereiken met de boodschap van Christus? En wat doe je voor zulke mensen in andere landen of culturen?
4. Wat doet je plaatselijke kerk om verloren mensen in andere culturen en landen te bereiken? Wat zou jij of je kerk nog meer kunnen doen?
5. Welk Bijbels bewijs hebben we dat mensen buiten Christus voor eeuwig verloren zullen gaan? Noem drie specifieke bijbelteksten.
6. Wat heeft het God gekost om verloren mensen te zoeken en te behouden? Wat kost het jou? En wat kost het je plaatselijke gemeente?
7. Hoe reageerde de oudste zoon uit de gelijkenis toen er feest gevierd werd? Hoe was dat verhaal van toepassing op de Farizeeërs en schriftgeleerden? Hoe is het misschien van toepassing op leden van je plaatselijke kerk?
8. Welk percentage van de liefdadigheidscollecten over 1990 van de evangelicalen ging volgens Carl L. McMinds naar de wereldzending? Hoe staat het met jouw giften? En met die van je plaatselijke kerk?
9. Heb je er wel eens over nagedacht om overzee of crosscultureel te dienen? Wat weerhoudt jou ervan om de zending in te gaan, eventueel als kortverbander?